ТВОРИ

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ АГРАРНИХ НАУК УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА НАУКОВА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА БІБЛІОТЕКА
ІНСТИТУТ ІСТОРІЇ АГРАРНОЇ НАУКИ, ОСВІТИ І ТЕХНІКИ

ІСТОРІЯ ОСВІТИ, НАУКИ І ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ

МАТЕРІАЛИ
XV Всеукраїнської конференції молодих учених та спеціалістів

ПРИСВЯЧЕНОЇ ЮВІЛЕЙНИМ ДАТАМ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВИДАТНИХ УЧЕНИХ В ГАЛУЗІ АГРАРНИХ НАУК ВОЛЬФА МОЙСЕЯ МИХАЙЛОВИЧА (1880–1933), ОСЬМАКА КИРИЛА ІВАНОВИЧА (1890–1960), АКАДЕМІКА НАН УКРАЇНИ ТА НААН СОЗІНОВА ОЛЕКСІЯ ОЛЕКСІЙОВИЧА (1930–2018)

м. Київ, 15 травня 2020 р.

ІСТОРІЯ ОСВІТИ, НАУКИ І ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ
Матеріали XV Всеукраїнської конференції молодих учених та спеціалістів

ISBN 978-966-949-460-3
9 789669 494603
www.tvoru.com.ua

друкарня-видавництво
ТВОРИ
творимо разом

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ АГРАРНИХ НАУК УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА НАУКОВА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА БІБЛІОТЕКА
ІНСТИТУТ ІСТОРІЇ АГРАРНОЇ НАУКИ, ОСВІТИ І ТЕХНІКИ

ІСТОРІЯ ОСВІТИ, НАУКИ І ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ

МАТЕРІАЛИ XV Всеукраїнської конференції молодих учених та спеціалістів

ПРИСВЯЧЕНОЇ ЮВІЛЕЙНИМ ДАТАМ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВИДАТНИХ УЧЕНИХ В ГАЛУЗІ АГРАРНИХ НАУК ВОЛЬФА МОЙСЕЯ МИХАЙЛОВИЧА (1880–1933), ОСЬМАКА КИРИЛА ІВАНОВИЧА (1890–1960), АКАДЕМІКА НАН УКРАЇНИ ТА НААН СОЗІНОВА ОЛЕКСІЯ ОЛЕКСІЙОВИЧА (1930–2018)

м. Київ, 15 травня 2020 р.

Вінниця
ТОВ «ТВОРИ»
2020

УДК 93/94:37:001:63+62(477)(043)
І-90

Друкується згідно з рішеннями вченої ради
Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки НААН
(протокол № 3 від 28 травня 2020р.)

І-90 **Історія освіти, науки і техніки в Україні :** матеріали XV Всеукр. конф. молодих учених та спец., присвяч. ювіл. датам від дня народж видатних учених в галузі аграрних наук Вольфа Мойсея Михайловича (1880–1933), Осьмака Кирила Івановича (1890–1960), академіка НАН України та НААН Созінова Олексія Олексійовича (1930–2018), Київ, 15 трав. 2020 р. / НААН, ННСГБ; уклад.: Вергунов В. А., Аннєнкова Н. Г. – Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2020. – 440 с.

ISBN 978-966-949-460-3

Збірник укладено за матеріалами доповідей та тез, заявлених на XV Всеукраїнську науково-практичну конференцію молодих учених та спеціалістів, присвячену ювілейним датам від дня видатних учених в галузі аграрних наук Вольфа Мойсея Михайловича (1880–1933), Осьмака Кирила Івановича (1890–1960), академіка НАН України та НААН Созінова Олексія Олексійовича (1930–2018)

Книга розрахована на науковців, істориків природознавства, аспірантів, докторантів, викладачів, спеціалістів аграрної науки та всіх, хто цікавиться історією розвитку вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи.

УДК 93/94:37:001:63+62(477)(043)

ISBN 978-966-949-460-3

Шановні організатори, учасники та гості Конференції !

Вітаю Вас із відкриттям XV Всеукраїнської наукової конференції молодих учених та спеціалістів «Історія освіти, науки і техніки в Україні», в межах якої на державному рівні, відповідно до Постанови Верховної Ради України від 3 грудня 2019 року № 325-IX «Про відзначення пам'ятних дат і ювілеїв у 2020 році», відзначаються ювілейні дати від дня народження видатних учених в галузі аграрних наук – М. М. Вольфа (1880–1933), К. І. Осьмака (1890–1960), академіка НАНУ та НААН О. О. Созінова (1930–2018). Кожний із цих вчених у вітчизняній і світовій аграрній науці відомий завдяки самовідданій праці, вагомому внеску у становлення та розвиток сільськогосподарської дослідної справи та науки за своїми напрямами і, безумовно, заслуговують на пошану.

Нині аграрна галузь, як і інші сфери в країні, переживає важкі часи. Перед нами постав виклик – не лише зберегти наявну систему аграрного виробництва, але й закласти фундамент для формування соціально спрямованої, відповідної сучасним вимогам стратегії розвитку аграрного сектору економіки України, здатної задовольнити потреби внутрішнього ринку й забезпечити провідні позиції на світовому ринку сільськогосподарської продукції та продовольства. Для цього є потреба переосмислити досягнення минулих років, узагальнити здобутки й відпрацювати нові продуктивні ідеї щодо подальшого розвитку вітчизняного аграрного сектору.

Серед передових країн світу ведеться боротьба за отримання нових знань, їх використання для розроблення інноваційних технологій, виробництва наукомісткої продукції тощо. Головною рушійною силою сучасного розвитку є наука. Доречними будуть слова відомого французького фізика Фредеріка Жоліо-Кюрі, що наука необхідна народу. Країна, яка її не розвиває, неминуче перетворюється на колонію».

Незважаючи на непросту ситуацію, що ми наразі маємо, всі випробування проходимо з гідністю і закладаємо фундамент майбутніх перетворень у практиці агропромислового виробництва. Наше майбутнє – це інноваційні методи управління, збільшення кількості мотивованих кадрів у аграрній сфері.

Впевнений, що просвітницькі заходи, як і наша конференція, стають для професійної спільноти майданчиком обміну досвідом, сприяють переосмисленню діяльності вчених минулих років, стають стимулом для розробки нових, гармонізованих історичному моменту підходів до вдосконалення вітчизняної аграрної науки.

Бажаю всім учасникам заходу міцного здоров'я й успіхів у втіленні запланованого.

Президент НААН,
академік НААН **Я.М. ГАДЗАЛО**

- ✓ відомості, що відповідно до чинного законодавства підлягають оголошенню.

Кодекс законів про працю (Ст. 130) також говорить про те, що працівники несуть матеріальну відповідальність за шкоду, заподіяну підприємству, установі, організації внаслідок порушення покладених на них трудових обов'язків. При покладенні матеріальної відповідальності права і законні інтереси працівників гарантуються шляхом встановлення відповідальності тільки за пряму дійсну шкоду, лише в межах і порядку, передбачених законодавством, і за умови, коли така шкода заподіяна підприємству, установі, організації винними протиправними діями (бездіяльністю) працівника.

Одночасно з цим, згідно Ст. 231–232 Кримінального кодексу України умисні дії, спрямовані на отримання відомостей, що становлять комерційну або банківську таємницю, з метою розголошення чи іншого використання цих відомостей, а також незаконне використання таких відомостей, якщо це спричинило істотну шкоду суб'єкту господарської діяльності, караються штрафом від трьох тисяч до восьми тисяч неоподатковуваних мінімумів[13] доходів громадян.

Умисне розголошення комерційної або банківської таємниці без згоди її власника особою, якій ця таємниця відома у зв'язку з професійною або службовою діяльністю, якщо воно вчинене з корисливих чи інших особистих мотивів і завдало істотної шкоди суб'єкту господарської діяльності, карається штрафом від однієї тисячі до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.

Як бачимо, сучасне українське законодавство захищає положення про комерційну таємницю в усіх суміжних з нею галузях. Розвиток ринкових відносин і здорова конкуренція є критерієм економічної стабільності Украйни на внутрішньому і міжнародному ринках. І українське законодавство, що пройшло довгий і важкий шлях розвитку у даному питані є гарантом стабільності і непорушності основних принципів інтелектуальності власності з даного питання.

ІСТОРІОГРАФІЯ РЕГУЛЮВАННЯ БРАКОНЬЄРСТВА ТА ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ТВАРИННИЙ СВІТ У ГАЛИЧИНІ XIX −ПОЧАТКУ XIX СТ.

Проців О. Р.

Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України

Порушення вимог законодавства щодо використання тваринного світу – «браконьєрство», завдавало та завдає найбільше збитків галузі мисливства та рибальства. Тому цій проблемі було присвячено багато досліджень.

Так, доктор права Кнауер писав, що «мисливські закони мають бути суворими до порушників правил полювання, а пропагування охорони природи

[13] Неоподаткований мінімум доходів громадян становить 17 грн.

повинно починатися вже у шкільному віці» [1, с. 245-247]. В окремій брошурі етнографічного спрямування «Браконьєри давнього лісу Сандомирського» (Львів,1905 р.). К. Матіаса відзначено, що браконьєри Галичини об’єднувались у банди, які мали свою певну субкультуру. Варто зазначити, що автор праці не був надто категоричним в оцінці дій браконьєрів, і поділив їх на добрих та поганих. До добрих браконьєрів він зараховував тих, які полювали одноосібно (дилетанти), а до поганих – тих, які організовували банди (професійні). У добрих у серці ще залишилась побожність і віра, а погані – замкнута каста на кшталт масонської ложі, характеризувались безбожністю та пожадливістю до грошей. Члени браконьєрських банд були пов’язані між собою присягою мовчання, і до банди було важко вступити, а ще важче – з неї вийти. К. Матіас стверджував, що браконьєрство має під собою підґрунтя, що базується на звичаєвому праві і традиціях народу, тобто, коли полювати можна було вільно [2, с. 2]. На соціальних аспектах браконьєрства зупинився дослідник історії Ворохти М. Санкович. Він вказував, що у 1905 році князь Ян Ліхтенштейн орендував у Ворохті право полювання, продаючи заможним верствам ліцензії, але місцеве населення займалось браконьєрством, яке вписувалось у звичаєві норми для горян. Коли охоронці вбили місцевого жителя Юру Пітеляка, який полював без ліцензії, на знак протесту місцевими була складена співаночка, в якій оспівується як незаконне вбивство Юри, так і нечесне розслідування обставин комісією з Делятина [3, с. 58]. Звичаєве право використання тваринного світу Гуцульщини досліджував А. Онищук у праці «Останки первісної культури у Гуцулів». Автор підкреслив відсутність прав селян на грунти та намагання влади заборонити «дикий» вилов риби, що спричинило виникнення своєрідного прислів’я: «Рибу їдять пани, а селянин може лише дивитися, як вона грає у воді» [4, с. 167].

Інший дослідник звичаєвого права у Галичині – В. Баворовський (1887 р.), у статті «Декілька зауважень щодо реформи Закону про мисливство» (Kilka uwag u sprawie reformy Ustawy łowieckiej) теж підтвердив, що у Галичині Мисливський закон існує лише на папері, а найбільші «хижаки» – це селяни: вони без докорів сумління забирають з гнізда яйця куріпки, а також молодих зайців [5, с. 173-176].

Керівник Львівської лісової школи – Генрик Стшелєцький, досліджуючи ґенезу браконьєрства у Галичині, вважав за необхідне пропагувати чинний мисливський закон серед фахівців, учнів тощо, щоб подолати це явище [6].

Фелікс Герушинський у підручнику «Найважливіші відомості мисливської галузі та нарис риболовства» (1908 р.) зазначав, що через нехтування мисливським законодавством катастрофічно зменшилась чисельність диких тварин, і перед суспільством постала проблема охорони мисливської дичини [7, с. 158].

Депутат Галицького сейму Гнієвош застерігав від надмірного регламентування публічного управління щодо допуску до права полювання, яке негативно позначиться на боротьбі з браконєрством: «… жандармам легко буде виконувати показники по боротьбі з браконьєрством, так як вони будуть ловити порядних мисливців без мисливських посвідчень, а не бігати за браконьєрами» [8, с. 736]. Досліджуючи роль кримінального права в частині відшкодування збитків при браконьєрстві суддя найвищого касаційного трибуналу Е. Доляйш дійшов висновків, «що покарання за браконьєрство зазвичай не відповідає його справжній вині і не дає покривдженому жодного відповідного відшкодування за збитки, завдані йому браконьєром. Браконьєр

підпадає під покарання виключно за крадіжку добутої дичини» [9, с. 258]. Намісник Галичини граф Роман Потоцький вбачав у браконьєрстві соціальну складову, бо «відсутність дієвого механізму відшкодування збитків породжує у суспільстві багато конфліктів» [10, с. 60-62].

Політичні конфлікти, пов'язані з мисливським законодавством, досліджував Міністр освіти Австрії Густав Мархет, вказуючи, що особливо гостро вони спалахують між власниками права полювання та місцевим населенням даної гміни, а «для суспільного спокою, необхідно враховувати інтереси всіх сторін» [11, с. 245-247].

Саветчук Н. М. та Баран С. З., досліджуючи політичну діяльність Івана Франка, відзначали, що він захищав інтереси українських селян і особисто вносив пропозиції до Ловецького [12] та Рибальського законів [13, с. 450]. На його переконання, кожен власник землі має право повною мірою розпоряджатись дичиною чи рибою, яка на ній знаходиться.

Аналізуючи мисливське законодавство, голова Галицького сейму – граф Станіслав Бадені вказував, щоб законодавчо врегулювати розведення мисливської дичини, яку необхідно охороняти, та забезпечити право кожного землевласника в найкоротший час отримувати повне відшкодування за спричинені дичиною збитки, мисливські відносини у Галичині повинні утримувати баланс інтересів [14, с. 4-5].

Аналіз та роз'яснення мисливського законодавства проведено у книгах Т. Бресєвіча, «Мисливське законодавство в Європі» (1898 р.) (Ustawodawstwo łowieckie w Europie). Автор не лише провів аналіз розвитку мисливського законодавства Галичини, але й порівняльний аналіз тогочасного державного регулювання у Галичині з частинами Австро-Угорської монархії та країнами Європи. У вступі до книги відзначено важливість державного регулювання у використанні дичини через зменшення площі лісів внаслідок вирубування, а боліт – через висушування. Ці фактори спричиняють зменшення кількості дичини та відповідно – добування. В основі державного управління повинна лежати збалансованість інтересів сторін, так як велика кількість дичини призводить до збитків селянам та завдання шкоди сільськогосподарським посівам [15].

Суттєвою для дослідження європейського мисливського законодавства стала праця Я. Штольцмана (1904 р.) про мисливські взаємовідносини у Японії (Ze stosunków łoweckich w Japonii). На думку дослідника варто звернути на принципи мисливського законодавства Японії, які дозволяють практично всі рішення ухвалювати на нижньому щаблі управління [16, с. 142-144].

Е. Тілль у книзі «Пояснення права власності в австрійському законодавстві» (Wykład prawa rzeczowego ausriyackiego (prawo własności, prawo służebności i prawo zastawy) (1892 р.) [17, с. 177-184] присвятив два розділи книги питанням регулювання австрійським законодавцем право власності на дичину: «Про набуття у власність шляхом привласнення», «Про вилов дичини». Аналізуючи австрійське законодавство, автор дійшов висновку, що регулювання і набуття права власності на тварин підпадає під цивільне законодавство, як і набуття права власності на інші предмети. Особливістю, однак, є окреме регулювання права власності на дикі, приручені та свійські тварини. Також особливості права власності на тваринний світ досліджував І. Стежинський у книзі «Приватне польське право» (1851 р.). На відміну від Е. Тілля він вказував, що набути

предмети тваринного світу можна не двома, а трьома способами: полюванням, як воєнну здобич та знахідку. Під полюванням дослідник розуміє не лише добування та привласнення мисливських тварин – ловецтво, а також добування риби та птахів [18, с. 251-252].

Питання права власності на рибу досліджував професор Львівського університету, фахівець у галузі австрійського цивільного права О. Огоновський у праці «Система австрийського приватного права». На його думку, ніхто не має права перешкоджати веденню рибальського господарства, «не сміє нічо такого ставити, що (...) було шкідливе риболовлі...», а риба є власністю особи, яка володіє ставом [19]. Й. Каспарек у «Збірнику адміністративних законів і постанов у Королівстві Галичина і Лодомерії з Великим князівством Краківським» (Zbiór ustaw i rozporządzeń administracyjnych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem,1884 р.) окремо проаналізував мисливське та рибальске законодавство Галичини за період 1772 до 1880 року [20, с. 369].

М. Павліковського (1929 р.) [21], у книзі «Закон про полювання: коментар для східних воєводств з включенням виконавчих положень та полювання та мисливського календаря» (Prawo łowieckie: komentarz dla województw wschodnich z dołączeniem rozporządzeń wykonawczych i kalędarza myśliwskiego) давав практичні поради щодо правозастосування мисливського законодавства.

У книзі «Закон про полювання» (Prawo Łowieckie, 1928 р.) В. Калуського визначено, що мисливське законодавство в загальному містить вимоги, які ставлять перед суб'єктами господарювання з метою раціонального розведення дичини. На його думку, мисливство потрібно трактувати, як важливу економічну галузь, а не як вид спортивного відпочинку, бо такі погляди призвели до занепаду мисливства [22, с. 1-81].

Практично аналогічної думки дотримувався Л. Ліндес, який у книзі «Використання річок, ставів, боліт, озер та торфових ям для розведення риби, раків та п'явок» (1867 р., Краків), серед іншого вказував, що при ефективному використанні водного дзеркала розведення риби може приносити добрий дохід, а саме: один морг водного дзеркала – біля 50 золотих в рік. Він застерігав власників ставів здавати їх в оренду євреям [23, с. 81-85]. Проте існували й інші думки щодо пріоритетів розвитку рибальскої галузі. Л. Старкєвіч вважав, що поділ річок у Галичині на рибальські ревіри посприяв розвитку рибальського спорту. Хоча такого рівня як в Англії цей спорт у Галичині не досяг, що пояснюється психологією галичан, які, на відміну від англійців, є більш темпераментними і вони не в стані годинами сидіти на березі річки та дивитись на поплавок [24, с. 17]. Підтвердження знайдемо у дослідженнях П. Лєснєвського (стаття «Рибальство», 1897 р.), який вказував, що серед рибалок середини XIX ст. – початку XX ст. вудка не була в пошані і вважалась дитячою забавкою [25, с. 8-26].

Джерела та література

1. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu. // Łowiec. – 1910. – № 21. – S. 245-247.

2. Matyas K. Rabsice dawnej puszczy Sandomierskiej: studium etnograficzne. – Lwów: drukarnia W.Łozińskiego, 1905. – S. 2.

3. Санкович М. Ворохта історія, люди, традиції. – Ворохта – Надвірна: ЗАТ «Надвірнянська друкарня, 2001р. – С. 58.
4. Онищук А. Останки первісної культури у Гуцулів / А. Онищук // Матеріяли до української етнольогії – Львів : НТШ, 1912. – Т. XV. – С. 167.
5. Baworowski W. Kilka uwag u sprawie reformy Ustawy łowieckiej //Łowiec. – 1887. - № 11. – S.173-176.
6. Sprawozdanie stenograficzne z Walnego zgromadzenia galic. Towarzystwa łowieckiego z dnia 14. pażdziernika 1882//Łowiec. – 1882. – № 11. – Dodatek nadzwyczajny do N 11
7. Gieruszyński F. K. Najnowiejszy wiadomości z dziedziny łowiectwa i zarys rybołowstwa: podręcznik naukowy dla kandydytów leśnictwa / Feliks К. Gieruszyński. – Lwów, 1911. – 158 s.
8. Posiedzenie 1-28 // Stenograficzne sprawozdania z trzeciej sesyi piątego peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskie z roku 1885/6 – Lwów, 1886. – S. 736.
9. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu //Łowiec. – 1910. – № 22. – S. 258.
10. Potocki R. W sprawie ustawy łowieckiej / R. Potocki // Łowiec [Text]. – 1892. – № 4. – S. 60–62.
11. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu // Łowiec . – 910. – № 21. – S. 245-247.
12. Саветчук Н.М. Філософсько - правові погляди І.Франка // електронний ресурс www.nbuv.gov.ua/Portal/Soc_Gum/apvchzu/.../savetchuk.pdf -
13. Баран С. З моїх спогадів про Івана Франка / С. Баран // Спогади про Івана Франка. – Львів : Каменяр, 1997. – С. 450.
14. Posiedzenie 1-23 // Stenograficzne sprawozdania z trzeciej sesyi ósmego peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskie z roku 1907 od 14.lutego do 19 marca 1907. – Lwów, 1907. – S. 4-5.
15. Bresiewicz T. Ustawodawstwo łowieckie w Europie / Tadeusz Bresiewicz. – Lwów: Drukarnia W. Łozińskiego, 1898.
16. Sztocman J. Ze stosunków łoweckich w Japonii//Łowiec. – 1904. – № 12. – S.142-144.
17. Till E. Wykład prawa rzeczowego ausriyackiego (prawo własności, prawo służebności i prawo zastawu).T.II., wyd. drugie – Lwów: Nakładem księgarni Seyfartha i Czajkowskiego, 1892. – S.177-184.
18. Stężyński J. Prawo prywatne polskie. – Warszawa : Drukarnia banku polskiego, 1851. – S. 251-252.
19. Огоновський О. Систем австрийського права приватного. Видав. П. Стебельський. Т. 1. На- уки загальні і право річеве. — Львів : Накл. О. Огоновскої, 1897. — 341 с.
20. Kasparek J. R. Zbiór ustaw i rozporządzeń administracyjnych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem: [w 6 tomach] / J. R. Kasparek. – Lwów: Wyd-wo H. Altenberga, 1884. – T.1. – S. 369.
21. Pawlikowski M.K. Prawo łowieckie: komentarz dla województw wschodnich z dołączeniem rozporządzeń wykonawczych i kalędarza myśliwskiego. – Wilno: Nakładem policyjnego klubu sportowego, 1929. – 89 s.
22. Kałuski W. Prawo Lowieckie Warszawa: Wydawnictwo związku pracowników administracji gminnej rz.p.,1928. – S. 1-81.
23. Będzikiewiz S. O naszym gospodarstwie rybnym. // Opiekun zwierząt. – 1888. – № 5. – S.81-85.
24. Starkiewicz L.„Na podświt” //Łowiec. – 1904. – № 2. – S. 17.
25. Leśniewski P. Rybołówstwo / P. Leśniewski // Okólnik. – 1897. – № 30. – S. 8–26.

Наукове видання

ІСТОРІЯ ОСВІТИ, НАУКИ І ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ

МАТЕРІАЛИ XV Всеукраїнської конференції молодих учених та спеціалістів

ПРИСВЯЧЕНОЇ ЮВІЛЕЙНИМ ДАТАМ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВИДАТНИХ УЧЕНИХ В ГАЛУЗІ АГРАРНИХ НАУК ВОЛЬФА МОЙСЕЯ МИХАЙЛОВИЧА (1880–1933), ОСЬМАКА КИРИЛА ІВАНОВИЧА (1890–1960), АКАДЕМІКА НАН УКРАЇНИ ТА НААН СОЗІНОВА ОЛЕКСІЯ ОЛЕКСІЙОВИЧА (1930–2018)

м. Київ, 15 травня 2020 р.

Відповідальні за випуск, комп'ютерна верстка, оригінал макет
к.і.н., доцент Н.Г. Аннєнкова, к.с.-г.н. Х.М. Дмитрієва

Підписано до друку 12.06.2020.
Формат 60х84/16. Папір офсетний.
Друк різографічний.
Друк. арк. 27,5. Умов. друк. арк. 25,58.
Обл.-вид. арк. 32,25.
Наклад 180 прим. Зам. №3360.

Віддруковано з оригіналів замовника.
ФОП Корзун Д.Ю.
Свідоцтво про державну реєстрацію фізичної особи-підприємця
серія В02 № 818191 від 31.07.2002 р.

Видавець ТОВ «ТВОРИ».
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції серія ДК № 6188 від 18.05.2018 р.
21027, м. Вінниця, вул. Келецька, 51а, прим. 143.
Тел.: (0432) 603-000, (096) 97-30-934, (093) 89-13-852.
e-mail: info@tvoru.com.ua
http://www.tvoru.com.ua